

Aldanış

– E.Kirişçi · 26 Temmuz 2018

Ameliyathane buz kesmişti. Masaya yatırılmış genç adama bağlı cihazlardan yayılan kırmızı, mavi ışıklar metal yüzeylerden yansımaktaydı. Kapı açıldı. Koridorun lambaları ameliyathaneyi aydınlattı. Doktorlar iyice ihtiyarlamış adamı tekerlekli sandalyeyle içeri soktu. Hemşire ışıkları açtı. Biri boş diğeri dolu yatakların arasına girdiler. Koridordan ameliyathaneye doğru topuklu ayakkabı sesi ritmi hızlanarak yaklaşmaktaydı. Orta yaşlı kadın endişeyle içeri girdi. Doktorlardan yapılı olanı sandalyedeki ihtiyarı kucaklayıp boş masaya yatırırken hemşire malzeme arabasını yatağın kenarına çekti. Kadın ihtiyarın uzandığı yatağa yöneldi. Elini tuttu. Gülümsedi. “Seni tanıyabilecek miyim?” İhtiyar başını genç adamın masasına çevirdi. “Orada uzanıyorum.” Kadın da genç adama baktı. “Taşı sıksan suyunu çıkaracaksın.” “Bu sefer değil, çalışmaya paydos. Başkan artık sensin.” “Tatilimizi planlayabilirim.” Hemşire kadına kapıyı işaret etti.

Limuzin yavaşlayıp bahçe önüne park etti. Şoför fırladı. Arka yolcu kapısını açtı. Topuklu ayakkabı asfalta bastı. Şoför elini uzattı. Kadın tutup çıktı. “Yarın sabah yedide gelmiş ol. Trafığe takılmayalım. Uçağı kaçırmak istemeyiz.” Kadın alımlı tavırla bahçeye yürürken şoför arkasından baka kaldı. Kadın elini havaya kaldırıp indirince şoför toparlandı. Kadının bahçe kapısını açmasıyla limuzinin motor sesi bir duyuldu. Genç adam yarı çıplak, kazmayı toprağı savuruyordu. Kadın şaşırıldı. Evin kenarından arkaya doğru adımlarını hızlandırdı. Ne olduğunu anlamaya çalışırken el çantasından biletleri çıkarttı. Adam kadını fark edince durdu. Kazmayı omzuna yasladı. Yüzünde kocaman aptal bir gülümseme... Kadın adamın yanına gelip başını çevirdiğinde ağzı açık kaldı. Bahçe şantiyeye dönmüş, baretli onlarca adam, çimento kamyonu harıl harıl çalışıyordu. Kadının bakışları adamın gözlerine değdi. “Aşkım boş durmayayım dedim. Yüzme havuzumuz bitmek üzere. Ben de kamelya için temel kazıyordum.” Kadın biletleri adamın göğsüne yapıştırdı. Aptal gülümseme kayboldu. Eli başının arkasına gitti. Kafasını kaşıyor bir yandan da kıvırmaya çalışıyordu. “Tatili ertelese. Zamanımız bol. İş yarım kalmasın...” derken kadın biletleri yırtıp suratına çarptı. Arkasına dönüp koşar adım uzaklaşırken burnundan soluyordu.

Adam gözlüklerinin üzerinden baktı. Elindeki kâğıdı masaya bıraktı. Koltuğına yaslandı. “Donör bulundu. Beyin ölümü gerçekleşmiş.” Kadın kâğıda uzanıp aldı. Okurken “Yakınları var mı? Diğeri organların durumu nasıl?” Adam kahvesinden bir yudum aldı. “Göçmen. Yakınlarına ulaşılammış. Diğeri organlar iyi durumda. Sarhoşken düşüp başını mutfak tezgâhına çarpmış.” Kadın kâğıdı önündeki sehpa bırakıp bacak bacak üstüne attı. “Nasıl izin alındı?” “Vücuttan vücuda beyin nakli operasyonlarında ülke tıp alanında üst sıralara çıkacağı için kamu izni verilir.”

Kadın öfkeden kudurmuştu. “Konuşulacak ne var!” Genç adam yataktan kalkarken çarşafı üzerine sardı. Genç kız iç çamaşlıklarını aceleyle giyip odadan çıktı. Adam bir eliyle çarşafı tutarken diğeri elini kadına doğru kaldırmış yavaş adımlar atıyordu. “Dün gece arkadaşlarla fazla kaçırmışım. Kızı tanımıyorum bile.

Sarhoş olunca eve getirmiş. Sonrası da...” Kadına yanaşıp omuzlarından tuttu. Sarılacakken kadın ittirip tokat attı. “Kirasını ödediğim dairede...” diye üzerine yürüyordu ki adam kadını kolundan tutup savurdu. Kadın halıya kapaklandı. “Yeter be! Doksanlık kocan bile senin yanında değil. Ofisinden çıkmıyor.” Kadının yanına eğilip çenesini kaldırdı. Gözlerinin içine aşağılayıcı şekilde baktı. “Ne kadar botoks yapsan da artık olmuyor. Dayanamıyorum.” Ayağa kalktı. Gardırobun kapısını açıp gömleğini aldı. Kadın makyaj masasına doğru emekleyip üzerinde duran vazoya uzandı. Yüzünde şimşekler çakmaktaydı. İki eliyle sıkıca kavradı. Olanca kuvvetiyle adamın kafasına vurdu.

İhtiyar adam gökdelenleri gören ofis terasında dikilmiş, şakaklarını ovuyordu. Gözlerini, dişlerini sıkmış yanakları gerilmişti. Arkasından bir bardak suyla hap uzatıldı. Adam hapi alıp ağzına attı. Bir yudum suyla yuttu. Kadın yanından geçip korkuluğa doğru yürüdü. Yaslanıp kollarını kovuşturdu. Bakışları geceyi aydınlatan ışıkların arasında kaybolmuştu. İhtiyar hüznünlendi. Kadına arkasından sarıldı. “Keşke biraz daha zamanım olsaydı.” Sesi ağlamaklı oldu. Gözleri yaşardı. “Tatile bile çıkamadık.”